

หน้ากาก

บทที่ 4

“ แยกผู้มีเกียรติทุกท่านคะ...”

เสียงหวานของคุณหญิงเดือน ดังต่อเนื่องในฐานะของหนึ่งในพิธีกรกิตติมศักดิ์ ซึ่งผลัดกันขึ้นพูดบนเวทีสว่างไสวประดับประดางดงามด้วยดอกไม้ดอกไม้ใบ และก้อนน้ำแข็งใหญ่สลักเป็นรูปต่างๆ มีดวงไฟเล็กๆ ส่องจากมุมนั้นมุมนี้ จนสะท้อนประกายระยิบระยับ

“ เราได้ชมการแสดงที่สวยงามผ่านไปแล้ว ลีลาสวยงามสนุกสนานกันก็พอสมควร... ตอนนี่ดิฉันขอแทรกนิดหนึ่งค่ะ... ที่ตั้งอยู่ตรงนี้คือโทรทัศน์สีจอแบนขนาดสี่สิบสี่นิ้วยี่ห้อ... เป็นโมเดลใหม่ล่าสุดราคาแพงกว่าหนึ่งแสนบาท ใครจะเป็นผู้โชคดีได้รับไปคะ... อาจจะเป็นท่านก็ได้คะ...”

...จะต้องทำยังไงหรือคะ... บางท่านทราบแล้ว แต่บางท่านก็ยังไม่ทราบ... ท่านสละเงินช่วยทำบุญแก่เด็กอนาถาโดยซื้อสลากรางวัล..ซึ่งน้องนางมาเป็นคู่เด่นรำ.. ยังไงล่ะคะ น้องนางของเราเก้าคนเก้าหมายเลข แต่ละคนมีบัตรหนึ่งร้อยใบที่จะขายให้ ท่านที่โชคดีจะได้เด่นรำกับเธอผู้เป็นเจ้าของหมายเลขที่ท่านเลือก หลังจากนั้นเราจะจับหมายเลขผู้ที่โชคดีได้รับโทรทัศน์จากบัตรเด่นรำทั้งหมดเป็นลำดับสุดท้าย... น้องนางบางคนก็ถูกซื้อบัตรหมายเลขของเธอไปจนหมดแล้วนะคะ แต่ก็ยังมีหมายเลขอื่นเหลืออีก เชิญท่านซื้อได้ที่โต๊ะหน้างานเลยคะ ก่อนที่บัตรจะหมดนะคะ...

...ตอนนี้ขออนุญาตโชว์ตัวน้องนางทั้งเก้าท่านก่อนนะคะ... เพื่อให้ประหยัดเวลาจึงขอเชิญพร้อมๆ กันเลยทั้งเก้าหมายเลขคะ...”

เสียงดนตรีดังขึ้นพร้อมๆ กับเสียงปรบมือเกรียวกราวดังผสมกับเสียงผิวปากจากทางนั้นทางนี้เมื่อสตรีในอาภรณ์สวยหรูทั้งเก้าเดินจากทิศทางต่างๆ ของห้องจัดงาน ขึ้นไปยืนเรียงกันบนพลอร์เด่นรำ สตรีแต่ละคนต่างก็ยิ้มหวาน โบกมือให้แขกที่ส่งเสียงเชียร์อย่างแฉ่มชื่น.....ร่างโปร่งสมส่วนในชุดยาวสีฟ้าม่วงกระจ่างดูโดดเด่นอยู่ในกลุ่มเธอยิ้มเต็มที่ ปรกกายดาวาววามระยิบ

“ เอละคะ น้องนางทั้งเก้าอยู่กันครบแล้ว... ขอเชิญเดินโชว์ตัวหน่อยคะ เดินไปข้างหน้าคะ...” ดนตรีทำทำนองขณะที่ร่างทั้งเก้าเคลื่อนไหว พิธีกรทิ้งระยะ ก่อนจะทำกับบทด้วยน้ำเสียงที่สร้างความเป็นกันเองและเรียกเสียงหัวเราะ “ หมุนตัวหน่อยคะ... ส่งจูบ...” เธอหัวเราะ “ มีใครได้รับจูบบ้างคะ ชื่นใจไหมคะ... ทีนี้ขอเชิญสาวทั้งเก้าเดินกลับมาได้แล้วคะ...”

“ เอละคะ ขอเชิญแยกผู้มีเกียรติสนุกสนานกับการลีลาต่อไป เรายังมีการแสดงที่แปลกตาและน่าตื่นตาตื่นใจให้ชมอีกนะคะ ในระหว่างนี้ ขอให้ท่านรีบไปซื้อบัตรชิงนางมาเป็นคู่เด่น เสียก่อนที่จะหมดนะคะ อย่าลืมว่า นอกจากจะได้เด่นรำกับสุภาพสตรีสาวสวยเมื่อสักครู่ ท่านยังมีโอกาสได้เป็นเจ้าของโทรทัศน์จอใหญ่รุ่นล่าสุด... และเหนืออื่นใด ท่านได้ร่วมทำบุญให้เด็กยากไร้ที่ด้อยโอกาสได้มีชีวิตที่ดีขึ้น ขอขอบคุณคะ ”

ขณะที่แสดงตัวอยู่ในกลุ่ม ทัดทยาไม่รู้ตัวว่าในท่ามกลางสายตาที่มองมา ใครหลายคนกำลังมองพลางพูดถึงเธออยู่ด้วยความสนใจเป็นพิเศษ

เยาวดี เอียงหน้ากระซิบบอกเมษาว่า

“ คนนั้นแหละ หมายเลขแปด คู่แข่งของหยง ”

“ โอ้โฮ สวยหยาดฟ้ามาดิน ” ชายหนุ่มมุกทานด้วยสีหน้าเรี้นเยาวดี ค้อนให้ “ หมั่นไส้ จะสวยสักเท่าไรกัน จืดๆ ชืดๆ สู้หยงได้ที่ไหน ”

“ คร้าบ คุณหยงเร็วกว่าอยู่แล้ว ไม่รู้ว่าแฟนคุณหยงตาบอดหรือยังไ้ ได้แฟนสวยทั้งคนแล้วยังมีคนนั้นคนนี้อีก ”

“ ก็เขาอยู่ด้วยกันมาห้าปีแล้ว คงจะตัดกันยาก นอกจากผู้หญิงจะทำเรื่อง ”

“ เช่นมีแฟนใหม่...”

“ นั่นแหละ หน้าทีของเมษาไงล่ะ ทำได้ไหม ”

ชายหนุ่มยิ้ม ประกายดาววับ “ เรื่องง่ายที่สุดเลยครับ ”

ชายหนุ่มเฝ้ามองหญิงสาวที่ถูกพุดถึง เห็นเธอผู้เป็นเป้าหมาย พุดคุยกับคนนั้นคนนี้ด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส ครั้นพอว่าง ชายหนุ่ม มาดขรึมผู้หนึ่งก็ถือแก้วเครื่องดื่มเดินมาส่งให้แล้วยืนพุดคุยอยู่ด้วย ไม่มีท่าทีหยอกเย้าเกี้ยวพา แต่ก็ดูคล้ายทั้งสองรู้จักกันเป็นอย่างดี

“ นั่นใครนะ หรือว่าผมถูกตัดหน้าเสียแล้ว ”

“ ฮือ ไม่หรอก คงจะเป็นแค่คนรู้จักเท่านั้นแหละ ” เยาวดีพุด ก่อนจะเร่งรัดว่า “ ลองหาทางเข้าไปคุยกับเขาดูซิ จะได้ว่าผู้ใดเป็นใคร ”

อีกฝ่ายหันมายิ้มแพรวพราว

“ เมษนาจะเข้าไปทำความรู้จักกับเขาในวันนี้เลย จะได้ง่าย สำหรับการพบครั้งต่อไป ”

ชายหนุ่มพุดว่า “ คุณเหยาคอยมองอย่างนี้ ผมก็เขินแฉะ ”

เยาวดีกระแทกลมหายใจ “ หมั่นไส้ ”

“ จริงๆ นะฮะ เขินแล้วก็เครียดด้วย ผมทำอะไรไม่ได้หรอก เพราะรู้ว่าคุณเหยาคอยมองอยู่ ”

“ งั้นเหยาหลับก่อนก็ได้ เมษจะได้ปลอดโปร่ง ” หญิงสาว ลูกขึ้นพลงขย่ำฝ่าก้นเปื้อนที่วางรองอยู่บนตักโยนลงบนโต๊ะด้วยอาการ แง่งอน ชายหนุ่มดึงข้อมือไว้ สัมผัสนั้นทำให้หญิงสาวชะงักวุ่น

“ อย่าโกรธนะครับ ”

รอยยิ้มประจบทำให้หญิงสาวหัวเหว ผู้ชายคนนี้ทำให้เธอรู้สึก วูบๆ วาบๆ มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว แต่เพราะว่าเขาไม่เคยให้ความสนใจใครเป็นพิเศษแม้แต่ตัวเธอ เธอจึงได้แต่รักษาท่าทีไว้

เธอฝืนใจทำสีหน้าเป็นปรกติ “ ไม่โกรธหรอก ทำงานให้สำเร็จ แล้วกัน ไม่อย่างนั้นละก็เหยาจะโกรธมาก ”

“ ผมจะเดินไปส่งคุณเหยานะ ”

“ ไม่ต้อง ” เธอปฏิเสธ ไม่ใช่เพราะรังเกียจเดียดฉันท์ แต่เป็นเพราะเธอกลัวความรู้สึกของตนเองมากกว่า กลัวว่าเธอเองจะจุด เขาออกไปจากแผนการที่วางไว้ แล้วหลังจากนั้นจะมีเหตุผลใดที่จะ ดึงให้ชายหนุ่มกลับมาใกล้ชิดอีก

ชายหนุ่มมองตามร่างสมส่วนในชุดราตรีหรูเดินจากไป ก่อนจะ หันกลับมาจับตามองร่างในชุดราตรีสีฟ้าเจือม่วงกระจ่างอีกครั้ง ดื่ม เครื่องดื่มพลงใช้ใบหน้าหวานที่เห็นในระยะไกลเป็นเครื่องจรรโลงใจ นึกหาคำพุดที่จะพุดกับเธอด้วยอารมณ์ครึกครื้น

แอลกอฮอล์ที่ผสมในเครื่องดื่มทำให้เขารู้สึกครึ้มใจอยู่ก่อนแล้ว ดังนั้นพอเห็นหญิงสาวปลีกตัวจากเพื่อนชาย ชายหนุ่มก็ลุกขึ้นเดิน ซ้ำๆ เข้าไปหา

เธอเข้าไปสำรวจโต๊ะอาหารที่อาหารทุกอย่างถูกตักไปมากกว่า ครั้ง ก่อนจะทำกับพนักงานของโรงแรมให้จัดระเบียบบนโต๊ะเสียใหม่ เมษเตรียมคำพุดไว้แล้ว หลงตัวเองอยู่แล้วว่ารูปร่างหน้าตาอย่างเขา ไม่ต้องอาศัยกลยุทธ์หรือคำพุดเฉียบแหลมเท่าใดนักหรอก การเข้าถึง สตรีเพศไม่ใช่เรื่องยากเลย เขาไม่เคยต้องผิดหวังมาก่อน

‘ ผมซื้อบัตรเต็นท์ราเบอร์ของคุณไม่ทัน มันหมดไปเสียก่อน จะทำยังไงดีครับ ’ ชายหนุ่มเตรียมคำพุดที่จะออกต้อนรับ ‘ คุณจะกรุณา ให้เกียรติเต็นท์รากับผมหน่อยได้ไหมครับ ’ เขานึกขำตัวเองที่ต้อง เรียบเรียงคำพุดเหล่านั้น กับหญิงอื่นเขาคงไม่ต้องพยายามมากมาย อาจแค่หลิวตา พยักหน้า ใช้คำพุดง่ายๆ

ทว่าอีกเพียงไม่กี่ก้าวก็จะถึง ร่างสูงโปร่งที่ดูแข็งแรงอีกร่างหนึ่ง ก็ผ่านวูบเข้าไปหาหญิงสาว ดอกกุหลาบสวยที่ถูกยื่นออกไปให้ ทำให้ หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองด้วยความงวยงง เธอยิ้ม แต่สีหน้าแปลกใจ บอกให้เมษรู้ว่าเธอไม่รู้จักชายหนุ่มผู้นั้นมาก่อน.....

ขรึมมองร่างโปร่งในชุดสีฟ้าครามที่เคลื่อนไหวอยู่บนฟลอร์

ขณะที่ถูกเรียกให้แสดงตัวด้วยความรู้สึกพึงใจ ทัดทยาออกงานกับ พ่อของเธอ... หนุ่มใหญ่รู้ว่าจาริตไปต่างประเทศจากการบอกกล่าวของ เลขานุการสาวเมื่อเขาบังเอิญติดต่องเข้าไปหาด้วยเรื่องงาน เขาดีใจ ที่ซื้อบัตรงานไว้ทั้งที่แต่แรกนั้นไม่มีความตั้งใจจะมาเลยแม้แต่น้อย

หนุ่มใหญ่หันมองหาผู้ติดตาม ชายหนุ่มวัยต้นสามสิบร่างสูง ใหญ่กว้าง ใบหน้าคมคายสะอาดสะอ้าน เป็นลูกจ้างใหม่ที่เขาพอใจให้

รับใช้ใกล้ชิด พอยกมือขึ้น รหัทก็เดินมาค่อมกายอยู่ใกล้ๆ

เขาหยิบปีกธนบัตรจากกระเป๋าส่งให้

“ ไปซื้อบัตรหมายเลขแปดมาให้หมด ”

ประกายตาของชายหนุ่มวาบขึ้นด้วยความยินดี มีสาวสวยหลายคนปรากฏตัวบนฟลอร์เมื่อครู่ก่อน แต่เขาก็มองหมายเลขแปดซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ชายหนุ่มรับเงินเดินจากไปโดยไม่ไต่ถาม หากพอกลับมาเจ้านายก็ยุ่งอยู่กับการเจรจากับผู้คนกลุ่มใหม่อย่างเอาจริงเอาจัง ไม่ใช่ทะเลาะ แต่ก็จริงจังเกินกว่าจะเป็นเรื่องพูดคุยสนุกสนานธรรมดา

ชายหนุ่มเข้าไปยืนรอ ได้ยินเสียงพูดกันดังแข่งกับเสียงดนตรีที่กำลังบรรเลงเพลงผ่านเครื่องขยายเสียงให้แขกได้ลืลาต แล้วยังเสียงของผู้คนรอบข้าง

“ นายรออยู่ที่นี่นะ ประเดี๋ยวเรากลับมา ข้างในน้ำมันดังเกินไปจะไปคุยกันข้างนอกสักประเดี๋ยว ” ชรัมภ์หันมาเปล่งเสียงบอกก่อนจะเดินตามกลุ่มออกไปจากบริเวณงาน ชายหนุ่มเข้าใจดีว่าเขายังเป็นคนใหม่ ในบางเรื่องบางราวเจ้านายก็ไม่อยากให้เขาได้รู้เห็น จึงได้แต่กลับไปยั้งที่นั่นอีกโตะหนึ่ง เพื่อนร่วมโตะเป็นหนุ่มสาวซึ่งพูดคุยด้วยกับเขาตั้งแต่แรก หันมายิ้มให้

“ อาหารยังไม่หมดนะคะ ถ้าคุณยังทานไม่อิ่ม ” สาวสวยในโตะหันมายิ้มให้ เธอกำลังทานขนมหวาน ชายหนุ่มสั่นหน้า

“ อิ่มแล้วครับ ”

“ ไม่เห็นคุณทานอะไรเลย ”

“ ผมไปที่อื่นมาก่อนก็เลยอ้อมมาแล้วครับ ”

“ มีงานอะไรหรือคะ ”

คำตอบติดอยู่ที่ริมฝีปากเจี๊ยม หากเขาบอกว่าเขาตามเจ้านายเข้าบ่อนการพนันที่เต็มไปดด้วยนักการพนันและนักเลงเพื่อเก็บเงินชำระหนี้ เธอจะเชื่อหรือเปล่า

รอยยิ้มที่ทำให้เกิดรอยบุ๋มบนแก้มสะอาดและสีหน้าช่างเล่นทำให้หญิงสาวหัวน้ไหว สงสัยเสียจริงว่าชายหนุ่มร่างสูงใหญ่แข็งแรง หน้าตาทำทางร่าเริงคนนี้เป็นใครกันหนอ มางานราตรีโดยไม่มีหญิงสาวเคียงคู่ เขายังเป็นโสดหรือว่ามีคนรักแล้ว?

“ คุณชอบเต็นท์ร่าหรือคะ ”

“ เปล่าฮะ ผมเต็นท์ไม่เป็นเสียด้วยซ้ำ ”

“ จริงหรือคะ ” เธอทำสีหน้าแปลกใจ ลังเลเล็กน้อยก่อนจะถามว่า “ อยากรองไหม.. ไม่ยากหรอกคะ ”

ชายหนุ่มเกือบจะปฏิเสธ แต่พอนึกถึงบัตรรางวัลปีกใหญ่ในกระเป๋าและสตรีในชุดแพรพริ้วสีฟ้าอมม่วงใส เขาก็เดินตามเพื่อนใหม่ออกไปยังฟลอร์เต้นรำโดยดี ร่างเล็กๆ ในเสื้อสายเดี่ยวกระโปรงสั้นที่เกาะติดกับร่างเขานุ่มนวลและหอมกรุ่น เธอทั้งดึงและดันให้เขาก้าวตาม ปากก็ตะโกนบอกจังหวะ ทั้งสองถูกกระแทกกระทึกโดยคู่เต้นอื่นหลายครั้ง

อีกชั่วครู่ ร่างทั้งสองก็ลื่นตามคู่เต้นอื่นโดยไม่ติดขัด หญิงสาวที่เป็นครูสอน หัวเราะอย่างยินดี “ นั่นไง ไปได้แล้ว คุณหัวไวดีจริงๆ ”

ชายหนุ่มเคลื่อนไหวลื่นไหลตามจังหวะด้วยท่าที่ผ่อนคลาย หลังไหลที่ตั้งตรงทำให้คู่ของเขารู้สึกพึงพอใจอย่างยิ่ง เธอยื่นหน้าเข้าไปถามในระยะใกล้

“ คุณยังไม่ได้บอกเลยนะคะว่าทำงานอะไร ”

ชายหนุ่มทำสายตาระริก “ ผมเป็นมือปืนครับ ”

คำตอบทำให้เธอหัวเราะ

หญิงสาวคล้องแขนเพื่อนใหม่ กลับมาที่โตะ ด้วยท่าที่สนิทสนมมากขึ้น แก้อั้ถูกเลื่อนให้หนึ่งอย่างสุภาพ แต่ร่างสูงกลับไม่นั่งตามชายหนุ่มก้มลงมาบอกว่า “ ขอตัวสักครู่นะครับ ”

หญิงสาวเหลียวมองตามอย่างผิดหวัง ในท่ามกลางผู้คนร่างในชุดเสื้อสูทสีเข้มยังดูโดดเด่น ในระหว่างทางเดินไปยังโตะที่จัดวางอาหาร หญิงสาวเห็นเขาหยุดดั่งดอกกุหลาบจากโตะว่างโตะหนึ่งนำไปยืนให้สตรีในชุดสีฟ้าอมม่วงกระจ่างที่ยืนพูดกับพนักงานของโรงแรมอยู่ตรงนั้น.....

ทัตพยายามมองดอกกุหลาบสีสดที่ถูกยื่นออกมาก่อนจะเงยหน้าขึ้น มองชายหนุ่มร่างสูงซึ่งเธอไม่เคยรู้จักมาก่อนอย่างงุนงง ยิ้มให้ อย่างแปลกใจ “อะไรคะ ”

รอยยิ้มบนใบหน้าสะอาดสะอาดอันที่เห็น ดูคล้ายเจ้าตัวจะขัดเขิน อยู่บ้าง “ผมไม่รู้ว่าจะแนะนำตัวยังไงดีครับ ”

“อ้อ ” เธอยังงงไม่หาย แต่ก็รับกุหลาบมาถือไว้ ยิ้มแก้อ๋อ “ขอบคุณค่ะ ”

“อีกนานไหมครับกว่าจะถึงเวลาจับฉลากบัตรเด่นรำ ” เขาถาม “จะจับบัตรเวลาสี่ทุ่มค่ะ ”

ชายหนุ่มยกข้อมือขึ้นดูเวลา “ถ้านั้นก็ใกล้แล้ว ”

เขาล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ ปีกกระดาษที่เห็นหมายเลขแปดชัดเจนทำให้หญิงสาวต้องร้องออกมาว่า

“นั่นเป็นเบอร์ของฉันนี่คะ ”

“ครับ ใช่ ”

“คุณซื้อมากมายอย่างนั้นทำไม ”

“แต่ก็ไม่ใช่ทั้งร้อยใบ ผมกวาดมาได้แค่นี้ ถึงยังไงก็ยังมีคู่แข่ง” น้ำเสียงหัวทิ่มเจ้าหัวเราะ

ทัตพยายามมองหน้าอีกฝ่ายอย่างแปลกใจอีกครั้ง รอยยิ้มที่แก้มในเวลายิ้มทำให้ใบหน้าค่อนข้างขาวที่มีรอยเคราครีมีจางๆ ดูสว่างไสว ปรกาศตาช่างเล่นทำให้เธอรู้สึกแปลกๆ

รอยยิ้มของหญิงสาวบอกความเป็นมิตรยิ่งขึ้น “ขอบคุณค่ะ แต่ถึงจะไม่ได้เด่นรำ คุณก็ยังมีสิทธิ์ได้โทรทัศน์นะคะ ”

“ผมไม่อยากได้โทรทัศน์ ”

หญิงสาวต้องชะงักอีกครั้ง รู้สึกว่าปรกาศตาที่มองลงมาแวววาวจนเธอรู้สึกหน้าร้อนวูบวาบ เธอหัวเราะขัดเขิน

“จะเป็นจิ้งหะอะไรครับ ” ชายหนุ่มถาม “ผมจะได้ไปฝึกซ้อมไว้ก่อน ถ้าหากว่าโชคดีได้เด่นด้วยกันจะได้ไม่ให้คุณขายหน้า ”

“ควิวอลท์ซ์ค่ะ ”

“เป็นยังไงหรือครับจิ้งหะนี้ ”

“คุณเด่นควิวอลท์ซ์ไม่เป็นหรือคะ ”

ชายหนุ่มสั่นหน้า สีหน้าไม่คล้ายระรื่น “ผมไม่ใช่นักลีลาศ ”

“แล้วทำไม...” เธอหยุดคำถามไว้เพียงนั้นด้วยเสียงหัวเราะ

ชายหนุ่มมอมยิ้มมองเธอก่อนจะถามอย่างขัดเขินแกมลำบากใจว่า “จะเป็นไรไหมครับ ถ้า...ถ้าเราจะซ้อมกันไว้ก่อน... หากว่าบังเอิญผมเกิดโชคดีขึ้นมา....”

“ได้อยู่แล้วค่ะ แต่ฉันไม่คิดว่าดนตรีจะเล่นจิ้งหะนี้จนกว่าจะถึงเวลาสี่ทุ่ม ”

“ไม่ต้องใช้ดนตรีหรอกครับ แค่บอกจิ้งหะก็พอ ”

ทัตพยายามเล หากแล้วก็พยักหน้า

“ได้ค่ะ ”

ร่างสูงก้าวเข้ามาแทบจะประชิดตัว กลิ่นหอมอ่อนๆ กระทบจมูกหญิงสาวรู้สึกประหม่า เมื่อเอื้อมมือไปจับแขนแข็งแรงที่ยื่นออกมาหาเธออย่างรอคอย

“แบบนี้ค่ะ คุณก้าวขาซ้ายออกมา... แล้วก็ก้าวขาขวา... แล้วก็ลากขาซ้ายมาชิด...”

เธอชะงักเมื่อเงยขึ้นพบรอยยิ้มในใบหน้าที่ก้มลงมามอง ท่าที่เขาดูตั้งอกตั้งใจเต็มที่

“ซ้าย ขวา ซิด แล้วก็ ขวา ซ้าย ซิด แค่นี้เอง ง่ายออก แต่ที่ต้องเร็วแล้วก็หมุนไปเรื่อยๆ ”

“รู้อย่างนี้ผมหัดเด่นรำตั้งนานแล้ว ”

“ฉันเองก็เต้นไม่เป็น ฝึกมาเฉพาะจิ้งหะนี้เหมือนกัน ”

ต่างฝ่ายต่างหัวเราะ

ในท่ามกลางสีสันสวยงามที่ต่างกำลังให้ความสนใจในกันและกัน ทั้งสองต่างก็ไม่ได้สังเกตเห็นสายตาสองคู่ที่มองมาจากต่างทิศทาง คนหนึ่งคือภูติท อีกคนหนึ่งคือเมษ.....